

Sygn. akt VIII C 693/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 24 stycznia 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2020 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. we W.

przeciwko H. P.

o zapłatę

zasądza od pozwanej H. P. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. we W. kwotę 2.504,22 zł (dwa tysiące pięćset cztery złote dwadzieścia dwa grosze) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, przy czym nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 2.374,87 zł (dwa tysiące trzysta siedemdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt siedem groszy) od dnia 16 listopada 2018 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 52,69 zł (pięćdziesiąt dwa złote sześćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 693/19

UZASADNIENIE

W dniu 26 listopada 2018 roku powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W. wytoczył przeciwko pozwanej H. P. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 2.504,22 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, od kwoty 2.374,87 zł od dnia 16 listopada 2018 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 12 sierpnia 2015 roku na mocy zawartej z pozwaną umowy udzielił H. P. pożyczki w kwocie 3.716,68 zł, którą pozwana zobowiązała się spłacić zgodnie z harmonogramem. Pozwana nie wywiązała się z powyższego, na skutek czego zadłużenie stało się wymagalne z dniem 26 października 2018 roku. Na dochodzoną pozwem należność składają się następujące kwoty: 2.374,87 zł – z tytułu należności głównej, 109,35 zł – z tytułu odsetek, 20 zł – z tytułu kosztów, opłat i prowizji.

(pozew k. 3-4v.)

W dniu 30 listopada 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Ponadto wniosła o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty k. 5v., sprzeciw k. 6v.-7, postanowienie k. 12v.)

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości.

(pismo procesowe k. 15-15v.)

Postanowieniem z dnia 23 maja 2019 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zwolnił pozwaną od kosztów sądowych w całości oraz oddał wniosek pozwanej o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

(postanowienie k. 46-47)

Na rozprawie w dniu 24 stycznia 2020 roku pełnomocnik powoda oraz pozwana nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 55)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana H. P. w dniu 12 sierpnia 2015 roku zawarła z powodem (...) Bank (...) Spółką Akcyjną we W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Na mocy zawartej umowy bank udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 3.716,68 zł na okres od dnia 12 sierpnia 2015 roku do dnia 10 sierpnia 2021 roku. Z udzielonej kwoty bank pobrał opłatę za ochronę ubezpieczeniową – 713,54 zł oraz prowizję – 343,14 zł. Udzieloną pożyczkę wraz z odsetkami (4.186,08 zł za cały okres kredytowania) pozwana zobowiązała się spłacić w 72 miesięcznych ratach w wysokości po 58,14 zł każda. Za okres opóźnienia w spłacie raty lub jej części bank naliczał odsetki karne od zadłużenia przeterminowanego w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. W przypadku braku wpłaty raty w terminie bank był ponadto uprawniony do podjęcia działań upominawczo-windykacyjnych. W razie opóźnienia pożyczkobiorcy w zapłacie dwóch pełnych rat bank miał również prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Opłaty i prowizje związane z udzieleniem i obsługą pożyczki bank pobierał w wysokości wskazanej w Tabeli opłat i prowizji, stanowiącej integralną część umowy.

Zawierając umowę pożyczki H. P. – po zapoznaniu się z warunkami ubezpieczenia – wyraziła zgodę na objęcie jej ochroną ubezpieczeniową. Pozwanej przysługiwało prawo do odstąpienia od umowy ubezpieczenia w terminie 30 dni od daty jej zawarcia oraz do wypowiedzenia umowy ubezpieczenia w trakcie jej obowiązywania. (umowa pożyczki z załącznikami k. 21-24v., wniosek o zawarcie umowy ubezpieczenia k. 25-25v., OWU k. 26v.-28v.)

Pozwana początkowo wywiązywała się z zawartej umowy i spłacała pożyczkę w terminie. Począwszy od 2018 roku H. P. zaprzestała regulowania swoich zobowiązań wynikających z umowy. Z uwagi na narastającą zaległość pismem z dnia 2 sierpnia 2018 roku, przesłanym na adres zamieszkania pozwanej, powód wezwał dłużniczkę do spłaty w terminie 14 dni zaległości w kwocie 417,15 zł, przekraczającej wartość dwóch pełnych rat pożyczki, pod rygorem wypowiedzenia umowy. Pozwana nie spłaciła zadłużenia, w następstwie czego powód pismem z dnia 14 września 2018 roku wypowiedział przedmiotową umowę. Z tytułu wystawienia i przesłania wezwania do zapłaty powód naliczył opłatę w wysokości 20 zł.

(wezwanie do zapłaty k. 29, wypowiedzenie k. 30, wydruk ze strony internetowej operatora pocztowego k. 31-31v., k. 32-32v., okoliczności bezsporne)

W wyciągu z ksiąg banku z dnia 15 listopada 2018 roku powód wskazał, iż zadłużenie pozwanej na dzień wystawienia wyciągu wynosi 2.504,22 zł, z czego kwota 2.374,87 zł stanowi należność główną, kwota 109,35 zł odsetki za okres od dnia 12 sierpnia 2015 roku do dnia wstawienia wyciągu, kwota 20 zł koszty, opłaty i prowizje.

(wyciąg z ksiąg banku k. 19-20)

Do dnia wyrokowania pozwana nie spłaciła zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

W ocenie Sądu niebudzące wątpliwości były twierdzenia faktyczne powoda o tym, że łączyła go z pozwaną umowa pożyczki gotówkowej, na mocy której udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 3.716,68 zł, którą pozwana zobowiązała się spłacić wraz z odsetkami w 72 ratach po 58,14 zł każda, w terminie do dnia 10 sierpnia 2021 roku. Powód przedłożył przedmiotową umowę pożyczki wraz z załącznikami, pod treścią których widnieje podpis H. P., w konsekwencji Sąd przyjął, że powód wykazał swoje roszczenie, co do zasady. Skoro więc powód wykazał ponad wszelką wątpliwość, iż udzielił pozwanej pożyczki, to dłużnika obciążał obowiązek udowodnienia, że spłacił zaciągnięte zobowiązanie w całości, albo w większym zakresie, aniżeli oznaczonym przez powoda, jeśli z faktu tego chciał wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Zgodnie bowiem ze stanowiskiem judykatury kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Powinności, o której mowa, pozwana nawet nie starała się sprostować. Podkreślenia wymaga w tym miejscu, że w złożonym w dniu 2 kwietnia 2019 roku piśmie procesowym powód szczegółowo wyjaśnił, co składa się na dochodzone w sprawie żądanie, a także, w jaki sposób doszło do powstania poszczególnych należności. Przedstawione przez powoda wyliczenie pozwala także ustalić, w jaki sposób księgowane były wpłaty pozwanej. Wskazać wreszcie należy, że strona powodowa na dowód wysokości dochodzonego roszczenia przedłożyła wyciąg z ksiąg bankowych, który to wyciąg stanowi szczególny dokument prywatny. Dokument ten odzwierciedla zapisy w księgach bankowych, w których ujęta jest historia wszystkich operacji - wypłata kredytu, spłata raty, naliczanie opłat i odsetek itp. Jak wyjaśnił Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 6 września 2018 roku (I AGa 178/18, L.), mimo, że obecnie dokumenty bankowe mają w procesie moc dokumentu prywatnego, posiadają walor wysokiej wiarygodności - a zatem zadłużeń i spłat dokonywanych na rachunkach oraz sumujących saldo zobowiązań. Przyjęcie więc, że wyciąg z ksiąg bankowych nie posiada żadnego waloru dowodowego nie znajduje żadnego uzasadnienia. Sąd uznał ponadto, że po stronie powoda ukonstytuowało się uprawnienie do wypowiedzenia umowy. Przypomnieć należy, że w myśl postanowień umowy, w razie opóźnienia pożyczkobiorcy w zapłacie dwóch pełnych rat bank miał prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Wypowiedzenie umowy winno być przy tym poprzedzone wezwaniem do zapłaty oraz pouczeniem o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia, stosownie do treści art. 75c ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe. Na gruncie niniejszej sprawy wszystkie te przesłanki zostały spełnione. Pismem z dnia 2 sierpnia 2018 roku powód wezwał pozwaną do spłaty w terminie 14 dni zadłużenia w kwocie 417,15 zł, w tym 354,10 zł z tytułu zapadłych niespłaconych rat kapitałowych, które niewątpliwie przekraczało równowartość dwóch pełnych rat pożyczki, informując jednocześnie o możliwości złożenia w w/w terminie pisemnego wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Przedmiotowe wezwanie zostało wysłane na adres zamieszkania pozwanej i doręczone w dniu 10 sierpnia 2018 roku. Następnie, wobec braku spłaty zadłużenia, powód pismem z dnia 14 września 2018 roku, doręczonym w dniu 26 września 2018, wypowiedział umowę bankową. Na koniec wyjaśnienia wymaga, że naliczona na gruncie przedmiotowej umowy prowizja stanowiła 13% kwoty kapitału pożyczki, brak jest zatem podstaw do przyjęcia, iż miała ona wygórowany charakter. Odnośnie zaś składki za ubezpieczenia wskazać należy, że pozwana wyraziła zgodę na objęcie jej ochroną ubezpieczeniową,

przy czym ubezpieczenie to miało fakultatywny charakter, a pozwana miała prawo wypowiedzieć je w każdym czasie składając stosowne oświadczenie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.504,22 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, nie wyższymi od dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 2.374,87 zł od dnia 16 listopada 2018 roku do dnia zapłaty.

M.-prawną podstawę roszczenia odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. W myśl zawartej przez strony umowy, pożyczkodawca miał prawo do naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, dlatego też Sąd zasądził odsetki w tej właśnie wysokości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 32 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszt notarialnie poświadczonego pełnomocnictwa – 3,69 zł. Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 52,69 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.